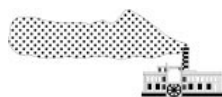

Nom i cognoms:

Data:

EL VAIXELL DE VAPOR, sèrie Taronja; núm. 137

LEANDRE, EL NEN HORRIBLE

Anna Manso

Leandre, el nen horrible

Autora:

Il·lustrador:

Pàgines:

Format:

Sèrie Taronja: A partir de 9 anys

L'autora. Anna Manso

A la meua vida hi ha fets d'importància mundial:

1. Sóc la sisena de set germans.
2. Vaig néixer al barri barceloní de Gràcia.
3. Tinc moltes pigues.
4. A casa dels meus pares hi havia llibres pertot arreu, fins i tot al lavabo.
5. M'ho menjo tot excepte el fetge, les bledes, els ronyons i els cervells (ecs!).
6. No he viatjat ni a l'Àfrica, ni a l'Àsia, ni a Amèrica ni a Oceania.

I després d'aquests episodis cabdals per entendre la meua vida us explicaré alguns detalls sense importància:

1. Treballo escrivint guions per a la televisió.
2. Cap dels meus germans escriu, però tots són molt espavilats.
3. M'invento les històries que m'hauria agradat llegir de petita.
4. Dedico molt temps a pensar la història i a reescriure-la.
5. Escric perquè m'ho passo bé i em quedo de pasta de moniato quan trobo algú que s'ha llegit un llibre meu i diu que s'ho ha passat pipa.
6. No sé escriure sense ordinador.

Com podeu comprovar no cal tenir una vida exòtica i excitant per dedicar-se a això d'escriure. Només calen moltes ganes d'explicar històries i temps per convertir el teu cul en una superfície quadrada a força d'hores i hores asseguda a la cadira davant l'ordinador.

Carta als lectors i les lectores

Hola, amics.

De petita era lletja. O jo m'ho pensava. Lletja i sense gràcia. Grassa. Cabells desendreçats. Un ullal sortit enfora. No sabia fer res especial. Ni gimnàstica. Ni esport. Ni dibuixar. Ni cantar. Patia com una burra. I per distreure'm de tant patiment llegia i llegia.

Llavors va passar una mena de prodigi. Vaig descobrir que podia llegir a tota pastilla. Per damunt de tot ho feia perquè m'agradava llegir. Però també per fer-me l'estupenda. Per tenir alguna gràcia, carai! Era la més ràpida de totes les classes que es fan i es desfan.

Llegint a velocitat de creuer em vaig empassar una pila de llibres. I va tornar a passar un fet increïble. De tant llegir se'm va encomanar el virus d'explicar històries. I ja de gran em vaig llançar de cap a escriure per a la tele, per al cine i per als llibres. Un dia rumiava com de ximple havia arribat a ser amb la mà de complexes que havia arrossegat fins ben bé als vint anys. I em vaig dir: com seria la vida d'un nen lleig, lleig, lleig però més intel·ligent que jo? És a dir, com seria la vida d'aquest nen tan horrible si fos la mar de feliç sent com és: horrible?

I el Leandre va aparèixer al meu cervell tal com us l'he descrit. Espantós i panxacontent.

Gràcies a aquest llibre he pogut reinventar una mica la meva vida. Perquè darrere del Leandre hi sóc jo amagada, tal com ara penso que hauria d'haver sigut de petita: lletja (o no) i molt, molt feliç.

En posar-me a escriure vaig recordar com envejava les nenes que vestien de forma original i estrofolària. Jo no n'era capaç. Tenia molta por que es riguessin de mi! I el meu cervell va tornar a tenir una altra aparició: la Cordèlia. Una nena cursi, destratera i molt segura de si mateixa, que també és la mar de feliç sent rara i estranya. Una amiga perfecta per al Leandre.

Tant de bo després de llegir el llibre descobriu que els miralls no sempre diuen la veritat. O no la diuen tota. Que som el que veiem reflectit però moltes coses més. I que riure's d'un mateix sempre és una bona solució. Encara que sigui als trenta cinc anys!

Una abraçada,

Anna Manso